

La țărmul mării

Felix

Prin ochi mă umple infinit fluid
Și curg în scoici și mă topesc în sare,
Când mă absoarbe marea de...mirare
Cu-abisul tainic, rece, translucid.

Mă las în brațele aceste stări
Luând nemărginirea ca pe-o haină
Având în juru-i, ca un brâu de taină,
Nețărmul ei brodat cu întrebări.

Mă simt strivit de tot ce e imens
Și mă întreb: De ce? De când? De unde?
Iar tot ce e, fiincă e, răspunde:
Prin Cel ce le-a creat, au toate sens!

Acum imensul pare mai docil
Și nu mă năruie în duh strivirea,
Știind că ține și nemărginirea
Acel ce m-a vegheat ca pe-un copil.

La țărmul mării mă întorc mereu
Să sfredelesc cu mintea infinitul,
Și, când în zori se-aprinde răsăritul,
Prin toate-mi dă răspunsul Dumnezeu!

Simion Felix Marțian
Eforie Nord, august 2017